

Urkullu avança les eleccions al País Basc

Feijóo també les convoca a Galícia per al 5 d'abril



Sánchez inclou Iglesias a la mesa de negociació

JxCat i el president Torra xoquen amb ERC per la figura del mediador, que els republicans no veuen imprescindible



EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 11 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15267 - AVUI / Any XLII. Núm. 14137 - EL PUNT

Més baixes al Mobile

REACCIÓ • Les mesures dels organitzadors i el suport del govern català no eviten que hi hagi més desercions al congrés

La Xina registra un rècord de víctimes en un dia pel coronavirus

FUTUR • Les cancel·lacions ja afecten un 10% de l'espai expositiu, però la GSMA no es planteja per ara la suspensió



El director de 'Parásitos', en el moment de recollir un dels quatre guardons de la nit ■ EFE

Sorpresa coreana als Oscar

'Parasite' s'endú quatre premis, entre aquests el de millor pel·lícula

Ponsatí s'estrena i el Suprem ja actua

El tribunal en demana el suplicatori i el seu primer dia al Parlament Europeu

121.000 firmes contra el decret d'admissions

Merkel perd el relleu al capdavant de la CDU



Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

El retorn d'Aznar



Quan va anunciar que plegava, molta gent va sentir un alleujament infinit, difícilment mesurable. S'havia convertit en

un personatge repel·lent, una ombra irreconeixible d'aquell polític que dialogava amb el "moviment d'alliberament basc" (més endavant anomenat grup terrorista ETA) o que parlava català en la intimitat. La gestió de l'11-M va esdevenir un epitafi perfecte, ben representatiu d'una forma detestable de fer política, sustentada en l'altivesa, la prepotència intel·lectual i la reiteració de la mentida, prèviament assajada en el cas de les "armes de destrucció massiva" que mai van aparèixer a l'Iraq. Abans de plegar, va designar com a successor un home de perfil baix, ja fos per no enterbolir el seu llegat o per manipular-lo a plaer des de l'ombra. Però aquella relació va acabar en divorci, fins al punt de contradir-lo permanentment o de reclamar "nous lideratges" en la seva presència. Atrinxerat a la fundació del partit (la FAES) va as-

L'expresident José María Aznar ha tornat a través de Pablo Casado, si és que alguna vegada havia marxat del tot

pirar a imposar el seu discurs i, quan els nous dirigents del PP el van abandonar, va provocar el divorci de la fundació i va començar a flirtejar amb Ciutadans i, fins i tot, amb Vox. Però a partir del 21 de juliol del 2018, amb la victòria del seu mentor, Pablo Casado, va trobar via lliure per tornar a manar. Tothom recordarà aquell acte en què va preguntar al seu hereu polític: "Pablo, ¿cuándo vamos a ganar las elecciones?". Han passat els mesos i també han passat les eleccions, i Casado no ha aconseguit guanyar. Mentrestant, però, ha expulsat un a un els fidels del seu antecessor i ha obert de bat a bat la porta a destacats membres de la FAES, ja fos situant Cayetana Álvarez de Toledo com a portaveu del Congrés; Gabriel Elorriaga, director de l'assessoria parlamentària, o a Alfredo Timermans, cap de gabinet. Pablo Casado també ha comprat amb entusiasme el discurs ideològic de la FAES, amb la qual cosa s'ha situat en el mateix terreny de joc que Vox. Sí, Aznar ha tornat, si és que alguna vegada havia marxat del tot.



La vinyeta

Fer



Ombres d'hivern

Imma Merino

La soprano de Mòdena

En veure el documental *Pavarotti* em va estranyar que, tot i que hi apareix en diverses fotografies, no s'hi faci cap referència nominal a Mirella Freni, cap comentari que recordi que aquesta soprano, una de les més grans de la segona meitat del segle XX, va compartir l'escenari amb el tenor en diverses ocasions. Ni tan sols s'aprofita la curiositat que, com Pavarotti, va néixer a Mòdena i, a més, el mateix any: 1935. D'aquí, vaig pensar que Mirella Freni, una diva humil de la qual algú va dir que semblava una mestressa de casa que cantava, havia sigut una de les cantants que van quedar a l'ombra dels tenors que, a més, van fer-se tan populars quan van participar en la comercialització de l'òpera a través de concerts multitudinaris amb àries famoses i napolitanes. Tanmateix, el fet que ni se l'esmenti en el documental potser només és una desconsideració o el fruit de la ignorància del director Ron Howard i dels seus col·laboradors. Mirella Freni, certament, no va tenir una fama més enllà del cercle dels amants de l'òpera, però aquests la reconeixen com una sopra-

“Suposo que tots ens creem els nostres mites, però no l'he sentit mai més així

no excepcional per la seva naturalitat expressiva, la bellesa del seu timbre, la seva sensibilitat lírica, l'homogeneïtat del seu registre, la intensitat dels seus aguts, la manera com va abordar els personatges estudiant-los amb profunditat.

Parlo de Mirella Freni perquè ha mort a la seva ciutat de Mòdena. Vaig tenir la sort d'escoltar-la una vegada al

Liceu en una de tantes representacions que va fer de la Mimì de *La Bohème*, un dels seus grans personatges, com ho van ser molts altres, com ara la Micaela de *Carmen*, la Liu de *Turandot*, la Tatiana de *Ievgueni Oneguï*n i les protagonistes d'*Adriana Lecouvreur* i *Manon Lescaut*, de Puccini. Va ser a finals de l'any 1991 en un muntatge en què, interpretant Rodolfo, també hi va participar Jaume Aragall, que en aquell moment era un tenor que despertava passions a Catalunya com si se'l volgués recuperar i vindicar després d'uns anys que havia sigut estranyament marginat pel Liceu. I, tanmateix, qui va provocar una passió desfermada va ser Mirella Freni a partir del moment en què va cantar *Sì, mi chiamano Mimì*. Una ària mil vegades sentida i fins i tot banalitzada com a recurs per al lluïment fàcil d'una soprano en un concert d'àries cèlebres. Tanmateix, va produir-se el prodigi: va semblar com si aquella ària se'n oferís per primera vegada amb tota la seva bellesa per descobrir. Suposo que tots ens creem els nostres mites, però no l'he sentit mai més així.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).



Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/f3pxua>



A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

El rave per les fulles

Mentre mig país discuteix sobre si ens cal o no un negociador a la mesa de diàleg entre governs, i mentre JxCat i ERC (o ERC i JxCat) se les tenen obertament, el major Trapero (i Pere Soler, i Cèsar Puig, i Teresa Laplana) continua assegut al banc dels acusats de l'Audiència Nacional per un possible delictes de rebel·lió. Ahir va ser el torn (va tornar a ser el torn, perquè ja la vàrem sentir al judici de l'1-O) de la secretària judicial que el 20-S va quedar "atrapada" (en paraules seves) a la seu d'Economia mentre milers de persones es manifestaven (és obvi que pacíficament) al carrer. El relat de la secretària Montserrat del Toro és, i espero haver escollit l'adjectiu apropiat, revelador. "Quan vaig arribar a les vuit del matí, un home gran se'm va acostar per ferme una foto", va explicar. I més: "des de l'interior de l'edifici se sentia molt soroll"; "vam haver de passar tot el dia

“Ningú dubta que la secretària judicial el 20-S passés por. Però, i això és sinònim de rebel·lió?”

amb uns refrescos i unes xocolatines”; “vaig veure que el passadís per sortir s'havia tancat i vaig pensar que no podríem sortir”; “vaig demanar un helicòpter per poder sortir i em van dir que era impossible”; “al final, vaig poder marxar aprofitant la sortida dels actors del teatre del costat, i vaig anar corrents cap a un cotxe que no estava logotipat”. I més. Però els les estalvio. Perquè ahir va quedar clar (de fet, ja

hi havia quedat al judici del Suprem) que sí, que és veritat aquesta senyora aquell dia va passar por. Independentment de si s'hi podia accedir o no (bé que van entrar a dur els entrepreners amb tota normalitat, com va quedar clar ahir), la secretària judicial va tenir por. Cert. Però la pregunta és: i que ella passés por (un sentiment tan subjectiu com aquest), això és sinònim de rebel·lió, d'aquesta rebel·lió que ni el Suprem va veure i que ara pretendran convertir en sedició? Agafen el rave per les fulles. No trobo una expressió millor. Com les famoses “caras” i “miradas de odio” que vam sentir dia rere dia quan declaraven els guàrdies civils. Hi eren, o és el que ells percebien? La secretària judicial va passar por. Però va córrer perill de veritat? Les coses són com són, independentment de com un les hagi viscut. Però vaja, això vostès ja ho saben. No sé si els de l'Audiència Nacional també.

EDITORIAL

Contagi empresarial al Mobile

El coronavirus de Wuhan, que durant les últimes setmanes ha causat 906 morts a la Xina, dos més a Hong Kong i les Filipines i més de 40.000 infectats, no ha arribat pas a Catalunya, on no se n'ha detectat cap cas, però sí que hi ha arribat la seva ona expansiva, després que cinc grans marques (LG, Ericsson, Nvidia, Amazon i Sony) han anunciat que no participaran d'aquí a dues setmanes al Mobile World Congress de Barcelona per evitar riscos. La seva decisió, per descomptat, és respectable, però cal emmarcar-la no pas en dades objectives sobre el risc de contagi que hi ha a Barcelona ara o durant el Mobile, sinó a criteris particulars i intransferibles d'aquestes empreses, probablement influïts per una percepció subjectiva i magnificada del risc i, per tant, de la màxima prudència preventiva que cal aplicar en la decisió d'enviar personal o no a una fira mundial important com aquesta.

No hi ha coronavirus ni a Barcelona ni a Catalunya. El Departament de Salut ha activat totes les mesures i tots els protocols necessaris perquè el sistema pugui detectar, aïllar i tractar immediatament qual-sevol cas que pugui sorgir. Addicionalment, la mateixa organització del Mobile ha pres mesures dràstiques, com ara evitar l'accés de persones que vinguin de la província de Hubei (la zona més afectada) i de persones que hagin estat a la Xina en els últims quinze dies, i també mesures de major control sanitari i d'higiene dins el recinte del congrés. No hi ha, per tant, més amenaça de contraure el coronavirus de Wuhan al Mobile, a Barcelona o a Catalunya de la que hi pugui haver a les seus i als països d'origen d'aquestes empreses. Cal extremar la prevenció i les garanties, però cal defensar la celebració del Mobile tal com estava prevista.



De reüll

Eva Garcia Pagán

Economia i vent de cara

Aquest cap de setmana, un avió comercial de British Airways va aconseguir ultrapassar la companyia aèria Norwegian i cobrir en gairebé cinc hores (contra les sis i escaig habituals) la distància entre Nova York i Londres. Amb una velocitat màxima de 1.327 quilòmetres per hora, l'avió es va servir del fet que la tempesta Ciara s'aproximava al Regne Unit per aprofitar el vent de cua i fer via en quatre hores i cinquanta-sis minuts, segons informava la CNN. Norwegian havia aconseguit retallar el temps entre ambdues ciutats a 5

Després d'anys amb vent de cua, ara al saló MWC li toca el vent de cara

hores i 13 minuts, al 2018. És l'exemple més gràfic del que significa aprofitar el vent de cua. La diferència entre que la ventada vingui per davant o per darrere, també en economia, determina la capacitat d'avançar amb facilitat o amb Déu i ajut. Després d'anys i edicions amb vent de cua, ara al

Mobile World Congress (MWC) li toca una edició amb vent de cara. Primer hi van jugar políticament des de Madrid, amb l'amenaça d'oferir incentius fiscals, que és la carta marcada amb la qual juguen els que no tenen altres atractius. Però l'alarma (innecessària) generada pel coronavirus ha començat com una veritable turbulència que amenaça d'afectar seriosament la convocatòria que s'ha de celebrar a finals de mes. No només per al MWC ni per a Fira de Barcelona representa un fort vent de cara, també per a empreses i autònoms que a finals de febrer fan el seu agost particular.

Les cares de la notícia



LÍDER DE LA CDU A ALEMANYA

Annegret Kramp-Karrenbauer

El preu de la relliscada

La presidenta de la CDU i successora d'Angela Merkel ha renunciat a ser candidata a la cancelleria i deixarà la presidència del partit. És el preu per la crisi de Turíngia, on els líders locals del partit van trencar el cordó sanitari a l'extrema dreta en l'elecció del president del *land*.



DIRECTOR DE CINEMA

Bong Joon-ho

Història dels Oscar

Mai abans en les 92 edicions dels Oscar de Hollywood una pel·lícula en llengua no anglesa havia triomfat com ho ha fet *Parasite*, guanyant l'Oscar a la millor pel·lícula, a més dels de millor director, millor pel·lícula internacional i millor guió original. Un èxit rodó del seu director.



ESCRITOR

Martí Domínguez

Premi novel·la Òmnium

L'escriptor valencià, guanyador dels premis Josep Pla, Prudenci Bertrana o Carles Rahola, hi ha afegit ara el premi Òmnium a la millor novel·la de l'any en català per *L'esperit del temps*. S'accedeix en el palmarès Raül Garrigasait (*Els estranys*, 2017) i Marta Oriols (*Aprendre a parlar amb les plantes*, 2018).



Tal dia
com
avui fa...



1
any

Cara i creu

Mentre la dreta punxa a la concentració a Madrid contra la taula de diàleg, els alcaldes catalans reclamen justícia abans del judici de l'1-O.

10
anys

Farts de tripartit

El conseller d'Educació, Ernest Maragall, afirma que "ara com ara sembla que Catalunya no accepta la possibilitat d'un nou tripartit, n'està fatigada".

20
anys

L'opinió del PP

El secretari de relacions internacionals del PP compara el nacionalisme del PNB, ERC i el BNG amb el de l'ultradretà austríac Jörg Haider.

Full de ruta

Miquel Riera

La biga a l'ull d'Espanya



La caverna mediàtica i els seus acòlits a les xarxes socials no van parar de fer escarafalls durant tot el dia d'ahir per una petita anècdota que es va produir a la cerimònia dels premis Oscar quan, durant la interpretació, amb cantants de les diferents versions de la cançó estel·lar del film *Frozen 2*, els organitzadors van distingir entre el *castillian* de la cantant catalana Gisela i l'*spanish* de la mexicana Carmen Sarahí. Com és possible, es preguntaven alguns, "tanta ignorància", deien. Com és possible, afirmaven, que l'Acadèmia de Hollywood no sàpiga que l'espanyol de la versió espanyola de la pel·lícula és la mateixa llengua que el de la versió per a l'Amèrica Llatina?

La sang no va arribar al riu, naturalment, però l'anècdota serveix per il·lustrar perfectament allò de la cita bíblica de la palla a l'ull de l'altre. "Per

A Hollywood separen castellà i espanyol 'latino' i a les Espanyes s'enfaden. Ara bé, ells no tenen cap mania a distingir entre català i valencià quan els convé

què et fixes en el trosset de palla que hi ha a l'ull del teu germà però no veus la biga que tens al teu ull?", va dir Jesús als seus apòstols en les famoses benaurances, segons el Nou Testament de Lluc. I va reblar: "Hipòcrita! Primer treu-te la biga de l'ull, i llavors t'hi veuràs per treure el trosset de palla que hi ha a l'ull del teu germà."

Doncs això, a les Espanyes es van sentir dolguts ahir quan algú no va anomenar la seva llengua com cal, i van posar el crit al cel. Es queixen i s'exclamen, però llavors no tenen cap problema a distingir català i valencià a les pàgines oficials de qualsevol ministeri o d'Hisenda. Quan no s'omplen la boca a les xarxes socials assegurant amb contundència i sovint amb mala educació que el català de les Balears i el de Xàtiva no són el mateix que el de Girona i que tot plegat són deliris pancatalanistes. Que us ho expliquin els de la Plataforma per la Llengua, els atacs que reben! Quanta maldat davant un patrimoni lingüístic que la seva "sagrada" Constitució reconeix com a propi de tots. Però ni així. Prefereixen viure en la ignorància que no ser una mica més rics. I així els va.



Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista, autor de 'L'Estat ecològic'

Després del 'Glòria'

Es catastròfics efectes del temporal *Glòria* han revelat la manca de previsió i les deficiències de la gestió urbanística del litoral. Ho denuncien els ecòlegs, climatòlegs i experts en les ciències de la Terra que porten dècades predicant en el desert. Alexandre King, cofundador del Club de Roma, al final d'una conferència que va fer el 31 d'octubre del 1989, en el marc del simposi internacional *Una Sola Terra*, va advertir a les nostres institucions: "Comencin a fer previsions perquè el canvi climàtic provocarà que el delta de l'Ebre quedí cobert per les aigües." I el president Pujol, que escoltava el científic escocès assegut a primera fila, com si sentís ploure. Al seu costat, l'industrial Pere Duran Farell, paradoxalment, aplaudia les reflexions ecològiques del seu company de club. D'aquella manca de visió de futur dels governs de CiU i del Tripartit n'ha resultat l'atzucac actual.

DURANT ELS DARRERS quaranta anys l'ecologisme responsable ha estat denunciant el miratge d'un creixement econòmic i d'un PIB català que no ha internalitzat els costos ambientals que genera. Poderosos urbanistes, arquitectes, polítics i

economistes han sigut còmplices (inconsicients?) d'una situació que pot acabar en col·lapse. El 15% de la superfície urbana o urbanitzable està en zona fluvial inundable. Tenim el 50% del litoral urbanitzat i es preveuen nous projectes immobiliaris amb 15.000 nous habitatges en espais de gran valor natural (vegeu el web de SOS Costa Brava). El pla director urbanístic de la Costa Brava, que deixa molta iniciativa als ajuntaments, és una trampa que no inclou cap paràmetre fonamental de la llei de canvi climàtic (16/2017). El *Glòria* ha convertit també la llei de costes en una eina de protecció inútil.

ELS NOSTRES GOVERNANTS prefereixen més la inacció i l'electoralisme que la mirada llarga i enfrontar-se a la complexitat de les solucions. Però el que és més greu és que les estructures de govern no semblen eficients i creïbles per mitigar el canvi climàtic. Els departaments implicats no es coordinen i fins i tot entren en perverosa contradicció. La llei de canvi climàtic és un brindis al sol. Les centrals nuclears no es podran tancar el 2027 perquè el govern de Sánchez ha pactat amb la patronal elèctrica allargar la vida dels reac-

tors d'Ascó i Vandellòs (fins al 2035 Vandellòs II). Cap de les quaranta-quatre mesures o propostes per a la negociació bilateral presentades pel president Sánchez al president Torra esmenta el tema nuclear (tancament, desmantellament i residus).

TAMPOC SEMBLA REALISTA aconseguir instal·lar 400 MW eòlics i 600 MW solars fotovoltaics durant una dècada per fer realitat que el 2030 un 50% de l'energia elèctrica sigui d'origen renovable i el 2050 un 100%. Es prohibeix el *fracking* però deixem entrar al port de Barcelona metaners provinents de l'Argentina amb gas de *fracking* del territori maputxe de Vaca Muerta. Naturgy també importa aquest combustible dels Estats Units. La governança després del *Glòria* reclamaria, inevitablement, polítics preparats, honrats, rodejats de savis no sotmesos als *lobbies* energètics, per fer front al repte més gran per al futur de Catalunya. Si segueixen governant polítics ancorats en el creixement exponencial i sense consciència ecològica, les futures generacions els diran: "Per què, podent fer tant, us vàreu atrevir a tan poc?"

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Aquells que desconeixen la noblesa

Des de llocs de responsabilitat política no ho podran dir mai, però jo com a ciutadà sí que ho puc dir, i així ho faig. Aquests desgraciats personatges com la Lorena, en Carrizosa i tota la seva comparsa, que han tingut l'infortuni de no poder anar a una escola que els ensenyés educació i a ser homes i dones de bé, els compadeixo i els perdono, però segueix molestament-me profundament la seva presència al Parlament. Han vingut a Catalunya com a conqueridors que van a les colònies i tot els és permès. Molta gent els ha votat perquè pensen que defensen el seu noble sentiment d'amor a les terres espanyoles; però jo els dic que aquesta gent, ni aquí ni enlloc podran defensar mai sentiments nobles, perquè desconeixen la noblesa. Aprofito per donar el

meu agraïment i el meu reconeixement a tots els homes i dones vinguts d'altres contrades que han decidit incorporar-se a la societat catalana defensant la nostra llengua i cultura, i viure com un més enmig nostre.

PERE DOTRAS
Canet de Mar (Maresme)

Reunió entre els presidents Torra i Sánchez

Si bé ha costat Déu i ajuda que es portés a cap l'esperada reunió entre els presidents Torra i Sánchez, finalment i com era ja d'esperar per qui s'ho ensumava, ha deixat molt a desitjar. La trobada es va celebrar amb un formalisme políticament correcte però sense gaires serrells raspallats, així com amb un munt de qüestions negociades sobre la taula, acumulades d'antigues legislatures i pendents, o no, d'aprovar. El que sí que ha estat una in-

jecció d'il·lusió entre tants despropòsits, després, és clar, de l'entrada de Ponsatí com a eurodiputada, és que s'hagi decidit aplicar l'article 100.2 als dos Jordis, fet que els permetrà sortir de Lledoners durant el dia, perquè puguin treballar i/o fer voluntariat, després que l'11 de desembre la junta de tractament de la presó decretés el segon grau.

Cal recalcar, per evitar malentesos, que d'aquest dret en poden gaudir tots els presos si es donen les circumstàncies, i que no suposa cap privilegi, com molts detractors se n'omplen la boca, així com també la premsa de Madrid més sensacionalista.

SUSANNA CASANOVA
Girona

Una jubilada indignada

Ibercaja qüestiona la viabilitat d'una pensió de 1.800 €, la meua. M'explico: el meu fill ha

demanat l'oferta que ha anunciat aquesta entitat, un rënting d'un cotxe KIA Sportage per 299 € mensuals durant 4 anys. Com que la seva situació laboral és d'autònom inferior a un any amb uns ingressos mensuals de 3.700 €, aquest banc ha dubtat de la viabilitat del seu negoci, és per aquest motiu que he sortit com a avaladora amb la pensió que rebo i... sorpresa, també ha estat denegada. Llavors em pregunto si qüestionen també la viabilitat de les pensions? Ja que si amb els ingressos mencionats no es pot afrontar un rënting de 299 euros, es dedueix que no només no ajuden els joves perquè entrin en el món laboral, sinó que, a més a més, posen traves a un pensionista de 1.800 € perquè faci d'avalador. Podrien ajudar-me a qualificar aquest tipus d'accions d'una entitat bancària? Els ho agrairia.

ANGELA FOLCH
Sant Quirze del Vallès (Vallès Occidental)

La frase del dia



“Fem una crida a abandonar l’espiral de retrets que ens allunya de la República i de la independència”

Marta Vilalta, PORTAVEU D'ERC



Tribuna

Jordi Cabré. Periodista i escriptor

‘And the Oscar goes to...’

Ara imagineu-vos que, com Kate Winslet als vuit anys (ho admetia en rebre l’Oscar a la millor actriu per *The Reader*), us poseu davant del mirall amb una ampolla de xampú en lloc d’una estàtua daurada amb un home d’art déco tapant-se les vergonyes amb una espasa. No hi ha focus, ni música emotiva, ni tampoc no podem fer un morreig a Halle Berry (sospir) com va poder fer Arien Brody abans d’admetre que, per molt que hagués assajat discursos en ocasions anteriors fallides, hi ha vegades on tot acaba tenint sentit “i aquest no és un d’aquests moments” (riures a la sala). Les coses especials arriben molt sovint quan volen, quan menys ho desitges, i aquesta va ser per exemple la sensació que vaig tenir en guanyar el premi Sant Jordi de l’any passat: no ho desitjava molt fort. No ho esperava. Va succeir quan havia de succeir, i el discurs se’m va fer tan curt que (privilegi d’escriptors) vaig allargar els agraïments en una llista al final del llibre. Ara imagineu-vos-hi vosaltres, amb el xampú a la mà. No us escolta ningú. O encara més bèstia: només us escolteu a vosaltres mateixos.

L’AVANTATGE D’AQUESTS exercicis és que també pots fer de jurat. Jo tinc molt clar qui guanya l’Oscar a la millor banda sonora de l’any passat, per exemple: *Angel of the Morning*, de Merilee Rush & The Turnabouts, tot i que els finalistes eren *Just like honey*, de Jesus and Mary Chain, i *Pour un flirt* de Michel Delpech, totes elles per raons que no són òbviament d’actualitat musical sinó d’escenes vitals que encara em ressonen aquí dins. Evidentment tinc també clar el nom de la millor actriu principal, i dels millors efectes visuals, i dels millors efectes especials. I també el premi al millor guió, tot i que estic per eliminar aquesta última categoria, perquè m’està agradant el mètode d’Albert Serra de deixar que els protagonistes es desenvolupin tots sols en un bosc fosc o en un ascensor anònim i sense cap orientació determinada. Si hi hagués premi per al millor somriure o la millor veu o el millor vestuari (aque-

lla samarreta!) també el tindria clar, però les categories de l’Acadèmia són estrictes. Tampoc no he volgut que els nens entressin en competició, perquè s’ho emportarien tot: sobretot els premis a la millor pel·lícula explicada quan cal buscar excuses inversemblants o muntar una escena. Premi al millor muntatge, vaja. En això són uns autèntics cracs.

PERÒ LLAVORS US TROBEU davant del auditori amb l’estàtua a la mà, o bé davant del mirall amb el xampú. I us quedeu una mica en blanc. Però si us hi esforceu una mica podeu fer un repàs de les superproduccions de l’any, que segur que han estat més de pel·lícula del que us penseu: delegar totes les emocions i aventures a la ficció (o a les “coses impossibles”) seria desistir de viure. Fins i tot podeu repassar si mereixeu premi aquest any o no, si heu estat prou honestos o com a mínim prou creïbles, i assajar un discurs sincer. Va, sí, sincer, que aquí al lavabo no us escolta ningú. Vull donar les gràcies. Els guanyadors volen donar les gràcies, que és una curiosa manera de donar-les. Vull donar les gràcies a tants noms que no acabaria, i que ara mateix no toquen, amics i família i l’educació rebuda i l’alimentació proveïda i bla-bla-bla, però també anar al gra i esmentar els protagonistes principals de les escenes més intenses. La gent que ha cregut en tu (moment

“Imagineu-vos-hi vosaltres, davant del mirall amb el xampú a la mà. No us escolta ningú. O encara més bèstia: només us escolteu a vosaltres mateixos.

per col·locar un silenci dirigit a aquells que no ho han fet), les sorpreses inesperades com dibuixos florals que brollen del subconscient mentre fem una altra cosa, els actors secundaris o de farciment que t’han deixat brillar, fins i tot els mediocres subarguments de la història: el “procés”, les fantasioses taules de diàleg (gran *attrezzo*, gran il·luminació, gran McGuffin), els judicis amb comissaris sinistres i fiscals malvats i jutges prevaricadors, el rerefons dels traumes d’octubre que si us hi fixeu bé donen sentit a la torturada psicologia dels protagonistes, les crispates cinematogràfiques de Gonzalo Boye, els virus xinesos de *thriller* de sèrie B, el temporal *Glòria* que quasi se’ns emporta el delta de l’Ebre al país d’Oz, la misteriosa plaga d’homes que peguen o maten les seves dones o exdones, la tragèdia dels refugiats o el melodrama trepidant de l’*Open Arms*, el malvat psicòpata (nivell Joker) Donald Trump, i vull donar molt especialment les gràcies a les surrealistes advertències dels nutricionistes contra xuclar els caps de gamba: un petó des d’aquí dalt. Un altre any serà.

NO VOLDRIA OBLIDAR-ME de donar també les gràcies a tantes frases de pel·lícula escoltades durant l’últim any, algunes de més certes i algunes de francament sobreactuades: volem bones ficcions i no males mentides. També esmentarem les noves estrelles que ja deixen empremta digital al nostre *Walk of Fame*. Evidentment tindrem uns minuts de record per als grans personatges que ens han deixat enguany, i sota una música de violins apareixeran éssers estimats a qui ja no cal ni que donem les gràcies sinó que queden directament gravats a la galeria d’honor. Hi ha bona gent, en aquesta indústria. Hi ha escenes memorables i diàlegs de marbre, i persones transparents que es prenen tot això amb seriositat. Tot depèn d’escollir bé el repartiment, i que la història no sembli interpretada sinó viscuda. Que te la creguis. Que estripis les exigències del guió, que no ens expliquis pel·lícules. Que surtis a fer el paper de la teva vida.

De set en set

Enric Serra

Empatxats de llibres



Mentre el llibre de l’expresident Carles Puigdemont està a punt d’entrar a màquines i la curiositat general entra en expectativa, Marta Pascal, senadora de JxCat i excoordinadora general del PDeCAT, ocupa l’atenció dels mitjans de comunicació perquè, amb *Perdre la por*, s’acaba d’afegir a la llarga llista d’autors que analitzen les circumstàncies polítiques de Catalunya dels darrers temps.

Uns –els que han escrit periodistes, generalment– aporten visions àmplies que refan i relliguen un relat històric que el vertigen d’aquest període no ha permès copsar amb prou claredat ni, per descomptat, pair-lo de la manera apropiada. D’altres –els que han escrit alguns advocats dels presos polítics– ajuden a comprendre la magnitud i la complexitat de la batalla contra el teixit repressor de l’Estat. I, finalment, els que han estat escrits per alguns dels polítics protagonistes d’aquest capítol de la història de Catalunya, ens proporcionen la visió de la primera fila. No es pot dir que siguin relats espontanis, perquè el temps transcorregut ja ha deixat en cadascú un inevitable pòsit de reflexió, de mirada retrospectiva ja contaminada pel curs dels esdeveniments. Com diuen els historiadors, la memòria individual és la principal distorsionadora dels fets. Per això, els lectors han de ser capaços d’activar els filtres adients per identificar correctament les peces indispensables d’aquest trencaclosques per damunt de l’adscripció política o professional dels respectius autors. Si no es fa així, l’empatx està assegurat. Una altra cosa és que algú pretengui que aquesta extensa bibliografia contribueixi a orientar-nos en l’espèss moment polític actual. Per a això seria més útil llegir altres coses, com *El príncep* de Nicolau Maquiavel.

Sísif

Jordi Soler



VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez i Iglesias conversen amb Calvo envoltats dels ministres en l'estada de treball i convivència de dissabte a la finca de Quintos de Mora (Toledo) ■ LA MONCLOA

Iglesias seurrà a la mesa de governs per desig de Sánchez

■ El president i el vicepresident encapçalaran la delegació amb més ministres ■ El líder de Podem hi defensarà la visió oficial i no el dret a decidir ■ ERC renuncia a un mediador i xoca amb JxCat

David Portabella
MADRID

“El president m’ha demanat que hi sigui, per tant la meva obligació és ser-hi.” Amb aquest pròleg, amb el qual deixa clar que actua pel desig explícit de Pedro Sánchez, el vicepresident segon de Drets Socials i de l’Agenda 2030, Pablo Iglesias, va desvelar ahir que ell seurrà en la futura mesa política que es crearà aquest mes de febrer entre els governs –l’espanyol i el de la Generalitat– al capdavant d’una delegació estatal que, a més del president i del vicepresident, inclourà més ministres. El que el govern espanyol i ERC no veuen necessari és un mediador i aquí xoquen amb Quim Torra i JxCat. “El relator formava part, i forma part, de qualsevol negociació d’igual a igual”, avisa Carles Puigdemont.

El fet que tant Iglesias com Podem i els comuns defensin el dret a decidir en el programa electoral i hagin parlat de “presos polítics” abans d’assumir ministeris era motiu de suspicàcia per al PSOE més ortodox, que preferia inicialment que la mesa de governs fos integrada per ministres socialistes i prou. Però l’abast de la fita d’enfilar un diàleg sobre el conflicte –al qual ERC fia el seu vot a favor del pressupost del 2020 al Congrés– ha convençut Sánchez de la idoneïtat d’implicar-hi Iglesias i aprofitar la seva interlocució tant amb els republicans –excepte Gabriel Rufián, amb qui no es parla– com amb JxCat i la Casa de la República, on resideix Puigdemont.

Que Iglesias no acudirà a la mesa amb les idees pròpies del dret a decidir, sinó amb la posició oficial del

Les frases

“Els dos governs podem entendre’ns perfectament [sense mediador]. Les regles ja són sobre la taula”

Pablo Iglesias
VICEPRESIDENT SEGON DEL GOVERN

“El relator formava part, i forma part, de qualsevol negociació entre governs d’igual a igual”

Carles Puigdemont
EURODIPUTAT DE JXCAT

“La figura del mediador no ha de ser una condició ‘sine qua non’ que impedeixi celebrar la mesa”

Roger Torrent
PRESIDENT DEL PARLAMENT

La investidura va costar 156.000 euros en hores extres

Després de viure en funcions vuit mesos del 2019 i d’haver forçat una repetició de les eleccions el 10 de novembre, Pedro Sánchez va començar a tenir pressa per ser investit coincidint amb el Nadal i al final va aconseguir ser votat i elegit president en ple cap de setmana de Reis. El caprici de sobreposar la investidura en calendari nadalenc, però, no va ser gratuït: la investidura de Sánchez va tenir un cost addi-

cional de 156.000 euros del que hauria costat una sessió habitual pel pagament d’hores extres al funcionariat del Congrés i pels viatges als diputats, segons va informar Europa Press prenent com a base uns càlculs oferts per la cambra baixa que no són definitius i que encara poden augmentar.

Per poder ser investit el 7 de gener en segona votació gràcies a l’abstenció d’ERC, Sánchez va necessitar que el

ple arrenques el dissabte 4 de gener i que la seva primera votació fallida per falta de majoria absoluta caigués en diumenge 5 de gener, hores abans de la nit de Reis. Tot i que el 7 de gener de l’elecció ja no va comptar perquè era un dia feiner, el centenar de treballadors de la cambra mobilitzats el 4 i el 5 van generar 1.888,5 hores extres, que s’han abonat i que generen 260 hores de descans.

govern ho va avançar la portaveu del PSOE al Congrés, Adriana Lastra: “És un govern molt unit, molt cohesionat, que treballa molt bé i en el qual no hi ha problemes d’individualismes ni d’egos.” “Som un sol govern”, va afirmar la vicepresidenta Carmen Calvo per negar cap polifonia a la delegació estatal.

Iglesias donava la raó a la confiança oposant-se a la cadira del relator. “Els dos governs podem entendre’ns perfectament. Les regles del joc ja estan sobre la taula”, avisa Iglesias.

Artadi ataca Torrent

Mentre a la Generalitat es dirimeix qui integrarà la mesa que ha de néixer al febrer, ERC i JxCat obrien un nou focus de disputa pel mediador. Des del Parlament Europeu, Puigdemont va recordar que el relator és “l’element que es va pactar a Pedralbes i que el govern espanyol de manera unilateral no va acabar acceptant i es va aixecar de la mesa”. “És fonamental”, reblava. El president Quim Torra recorda que dijous es va aprovar amb el vot de tot l’independentisme una moció al Parlament sobre la necessitat del mediador i que és “d’obligat compliment”. Qui rebutja frontalment JxCat des d’ERC és el president del Parlament, Roger Torrent, que opina que “estaria bé” i “seria important” tenir un mediador, però que això “no és condició sine qua non ni element inhabilitant” per reunir la mesa. “És curiós perquè la setmana passada vas votar a favor del mediador en el ple del Parlament. Clar que el ple també va votar que el president Torra és diputat...”, reprotxa Elsa Artadi (JxCat) a Torrent. Per la portaveu d’ERC, Marta Vilalta, però, “és més important que funcioni la taula que no pas que hi hagi un mediador”.

Si bé Torra preveu citar les forces independentistes i l’ANC i Òmnium per mantenir el torcebraç del relator, la portaveu del PSC al Parlament, Eva Granados, creu que “no és necessari” perquè hi ha “confiança” entre governs i el portaveu d’En Comú Podem, Joan Mena, alerta Torra que no tingui la “temptació” d’utilitzar la figura del mediador per “dinamitzar” l’espai de negociació amb “una cursa d’obstacles”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ponsatí s'estrena al costat de Puigdemont i Comín

■ L'eurodiputada de JxCat debuta al Parlament Europeu promentent treballar "intensament" per la independència ■ La institució ja ha rebut el suplicatori del Suprem perquè s'aixequi la seva immunitat

Natàlia Segura
Raventós

Brussel·les

L'exconsellera Clara Ponsatí va estrenar ahir el seu escó al Parlament Europeu al costat dels seus companys, Carles Puigdemont i Toni Comín. Gràcies al *Brexit* i als tribunals de la Unió Europea, Junts per Catalunya va poder veure ahir per primer cop els seus tres eurodiputats a Estrasburg, mig any després d'haver guanyat les eleccions europees.

A primera hora de la tarda tots tres arribaven a la seu de la institució, contents per la nova incorporació. En una atenció als mitjans abans d'assistir al seu primer ple, Ponsatí va prometre treballar "intensament en defensa de la independència, l'amnistia, l'autodeterminació i la llibertat". Però també per denunciar l'absència d'Oriol Junqueras a l'eurocambra.

"És un escàndol que la justícia espanyola no compleixi les ordres de la justícia europea", va dir sobre el cas del líder d'ERC, que té interposat un recurs al Tribunal de Justícia de la UE per la negativa del Tribunal Suprem a permetre que assumís el càrrec d'eurodiputat. Aquesta alta instància amb seu a Luxemburg encara no s'ha



Clara Ponsatí seu al seu escó, juntament amb Carles Puigdemont i Toni Comín ■ N.SEGURA/ACN

pronunciat sobre les mesures cautelars reclamades per Junqueras. Puigdemont també va lamentar l'absència del seu rival polític i va assegurar que no pararan en la defensa del seu dret a ocupar l'escó europeu. "Ara som tres i hem de ser quatre", va reblar.

Pendent de suplicatori
Com Puigdemont i Comín, l'exconsellera exiliada a Escòcia també s'enfronta a una euroordre. Però, a

diferència d'ells dos, que tenen el procés aturat, la seva situació és incerta. El Suprem va demanar al Regne Unit que continués el procés d'extradició contra Ponsatí perquè després del *Brexit* la immunitat com a eurodiputada ja no té abast en aquest país.

Així mateix, ahir el Parlament Europeu va rebre la petició del president del Suprem, Carlos Lesmes, de retirar-li aquesta protecció parlamentària. Al suplicatori hi va adjuntar

Recordatori del TEDH a l'Estat

El president del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), Linos-Alexandre Sicilianos, va recordar ahir que els estats tenen "l'obligació" de "facilitar" l'accés al tribunal. Així va respondre a l'eurodiputada d'ERC Diana Riba, que li va preguntar sobre les suposades traves del Tribunal Constitucional als presos per accedir a l'alta instància judicial d'Estrasburg.

En una compareixença del president del TEDH al subcomitè de Drets Humans, Riba li va preguntar si la seva institució té "mecanismes" per detectar casos en què s'obstaculitzin recursos. Sicilianos li va assegurar que, si els arriba una "demanda" d'aquest tipus, "abordan" la qüestió. "El tribunal haurà d'investigar i constatar si hi ha una infracció", hi va afegir.

la sentència del judici de l'1-O, a més de la interlocutòria de processament de Ponsatí i les ordres de detenció contra ella. La mateixa eurodiputada admet que no té clar com queda el seu cas a Escòcia, ja que els britànics estan sota el paraigua de la UE aquest any de transició. Per ara, el procediment judicial continua actiu i els tribunals escocesos no s'han pronunciat.

Següents passos

Ara l'europarlament encara ha d'anunciar oficialment al ple el suplicatori contra Ponsatí perquè es posi en marxa el procés. El comitè d'Afers Jurídics ja està avaluant el dossier de Puigdemont i Comín, així que hauran de decidir si obren un expedient a part a l'exconsellera perquè la seva petició ha arribat més tard o bé si unifiquen els tres casos.

En tot cas, abans del juny no s'espera una votació al ple de l'eurocambra sobre si s'han d'aixecar o no les immunitats. La pèrdua de protecció implicaria que els tribunals que jutgen les seves euroordres podrien emetre una decisió, recurrible a diverses instàncies abans que es fes efectiva l'extradició. Això no significaria, però, que perdin el seu escó ni el seu estatus d'eurodiputats, que només s'anul·laria si fossin condemnats.

L'equip de JxCat a l'eurocambra ja està complet i ara començaran la seva feina parlamentària amb l'adjudicació de les comissions. Puigdemont s'incorpora a la de Comerç Internacional, Comín serà en la de Desenvolupament i Ponsatí en la d'Indústria, Investigació i Energia. ■

Suport del Parlament a acostar els presos d'ETA

Redacció
BARCELONA

El Parlament va presentar oficialment la declaració de defensa de la pau al País Basc de la junta de portaveus firmada el 14 de gener per tots els grups menys Csi i el PP, en la qual demana que es promogui "l'aplicació d'una política

penitenciària d'acostament a presons properes als llocs d'origen dels presos", com estableix la legislació europea i els estàndards dels drets humans. El president, Roger Torrent, va assegurar que no fer-ho només es pot entendre com "una mesura de venjança" i va defensar que la reconciliació "ne-

cessita justícia i veritat, i no venjança".

La declaració és fruit de la iniciativa promoguda pel Foro Social Permanente para Impulsar el Proceso de Paz, com va explicar el seu coordinador Agus Hernan, i inclou la demanda que els presos reconeguin el dany causat i que se sàpiga la veritat, es faci

justícia i es repari el dany causat a totes les víctimes, també "les no reconegudes", com ara les del GAL", va assegurar Rosa Maria Cabré, que va perdre la seva mare en l'atemptat d'ETA a l'Hipercor. Cabré va lamentar que l'Estat no reconegui la seva responsabilitat civil i va criticar que hi hagi "molta reparació retòrica i molt poca de real". Al·l'acte, hi va assistir la presidenta del Parlament Basc, Bakartxo Tejeria, i hi va participar Xavier Masllorens, president de l'Institut Català Internacional per la Pau. ■



El president del Parlament, Roger Torrent, ahir amb la presidenta del Parlament Basc, Bakartxo Tejeria ■ M. PUIG/ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La secretària del jutjat 13, amenaçada i amb escorta

La lletrada del jutjat de Barcelona que investiga el procés va declarar en el judici contra la direcció dels Mossos La testimoni va repetir la declaració del Suprem i va dir que aquell acte li ha canviat la vida

Redacció
MADRID

Gairebé un any després d'haver declarat al Tribunal Suprem, la secretària judicial que va quedar atrapada el 20-S a l'escorcoll de la conselleria d'Economia va reconèixer ahir a l'Audiència Nacional que després d'aquells fets i la seva declaració al judici del Tribunal Suprem la vida li ha canviat, fins al punt que ha de portar escorta. Montserrat Toro va declarar per videoconferència en el judici contra el major Josep Lluís Traperó i altres membres de la direcció dels Mossos d'Esquadra pel seu paper du-

rant el referèndum il·legal de l'1-O. L'expectació per aquesta declaració va ser força menor que quan va assistir al Suprem. La seva declaració va confirmar aquesta falta d'interès perquè va oferir un relat pràcticament idèntic del que va viure el 20 de setembre de 2017.

L'única novetat en les seves paraules va ser quan va explicar que després de la seva declaració del 6 de març de l'any passat, quan va anar al Suprem, la seva vida va canviar, sotmesa a amenaces de mort "i d'una altra entitat que no puc reproduir", va afirmar. "Des d'aleshores porto escorta", va dir la lletrada, que ja



Josep Lluís Traperó arriba, ahir, a les dependències de l'Audiència Nacional on es du a terme el judici contra la direcció dels Mossos ■ FERNANDO VILLAR/ EFE

abans de declarar al Suprem va haver de prendre precaucions, tal com li van recomanar els agents de la policia catalana, i renunciar a les xarxes socials, on no era molt activa.

En relació amb els fets del 20 de setembre, Montserrat Toro sabia que l'escorcoll al qual anava aquell dia no estaria exempt de problemes, però no va creure que serien d'aquesta "envergadura". "Un és un ésser humà i té por", va reconèixer. Així i tot, a les vuit del matí del dia següent va anar a treballar. L'esperava "una tasca ingent" i "no podia deixar-la a cap company".

Del Toro va explicar que quan va demanar al jutge que la tragués d'Economia el 20-S "com fos", a Trape-ro li van donar mitja hora per fer-ho: "Crec que va dir que era impossible." Va admetre, però, que al cap de poc van arribar uns agents uniformats que tenien l'ordre del major "d'establir un pla de sortida" i que no li va quedar "més remei" que fer el que li deien. ■

PP i Cs esgotaran el temps per negociar una coalició

La situació interna de Ciutadans dificulta un procés en què el PP endureix condicions

F. Espiga
BARCELONA

Almenys de cara a la galeria hi ha tota la mútua predisposició del món a fer-ho. Altra cosa, però, és que a l'hora de concretar com hauria de ser una eventual coalició entre el PP i Ciutadans amb vista a les pròximes eleccions al Parlament, hi hagi no pas pocs esculls que afegeixen dosis de complexitat a una operació política ja de per si complicada. Un primer factor, i important, que condiciona les negociacions és la situació d'interinatge en què està Cs després de la renúncia d'Albert Rivera. Tal com va reconèixer ahir el president del PP català, Alejandro Fernández, això fa que les converses formals estiguin congelades en espera



Alejandro Fernández ■ O.D.

que la formació taronja tanqui un procés congressional intern que consolidi el nou lideratge d'Inés Arrimadas. I això no serà abans del mes de març, anant bé. Mentrestant, hi ha poc més que contactes informals o entre passadissos. Així, i partint d'un primer càlcul que els comicis podrien ser entre finals de maig i juny, el procés de construcció d'aquesta candidatura conjunta s'hauria de fer gairebé a

contra rellotge. Si les eleccions, però, es retarden, els dos partits guanyaran temps per mirar de sortejant unes diferències que continuen sent importants.

D'entrada, el PP no vol que aquesta aliança sigui només circumstancial en el cas de Catalunya, el País Basc i Galícia cosa que, d'entrada, seria l'aposta que defensa Arrimadas. Tal com va reflexionar ahir el mateix Fernández, la voluntat és fer un Espanya Suma que reordeni tot l'espai polític del centre-dreta estatal i que reagrupi un vot històric, el del PP, que s'ha anat disgregant entre Cs i també Vox. I, feta aquesta lectura, els populars ja expliciten que aquesta nova alternativa s'ha de construir al seu voltant, ja que a escala estatal tenen més diputats que una formació, Cs, a la baixa. I aquest plantejament, és clar, no agrada, i gens, a no pas pocs sectors de la formació taronja. ■

simon MINI FIAT GEORGES Colonial L'AVANGUARDIA

SOM LLUM

14 ↔ 16 FEB

LLUM BCN FESTIVAL D'ARTS LUMINÍQUES

barcelona.cat/llumbcn #LlumBCN20

BARCELONA CULTURA Ajuntament de Barcelona